

музиці концерту мелодичне орнаментування та мікротонові співзвуччя (зокрема, мікротонові мелізми), що сприяє створенню ефекту імпровізаційності в партії солюючого баяна.

Знакова система альтерації в концерті представлена у вигляді півтонових та мікротонових дізів та бемолів. Проте композитор використовує майже тільки чвертьтоновий діз та бемоль, майже нівелюючи значення 3/4 тонового бемоля та діза. Як виключення, прикладом використання 3/4 тонового діза можна назвати 58 такт (розділ В) І частини, а також 3/4 тонового бемоля в 63 та 65 тактах (розділ В) ІІІ частини концерту.

У творі переважає гомофонно-гармонічний склад (з домінуванням мелодичної лінії в партії соліста), а також використані елементи підголоскової поліфонії в І частині Концерту. Композитор обмежується класичними техніками композиторського письма, за винятком лише проявів алеаторики (каденція соліста в ІІІ частині концерту — *Optional cadence*) та сонорики (рідкі вставки *glissando* у сольній партії баяна). Виконавські прийоми в партіях соліста та оркестру також переважно традиційні. Серед специфічних прийомів гри на баяні можна лише назвати *glissando* та «пальцеве» тремоло.

Отже, концерт для чвертьтонового баяна з оркестром Суне Кьольстера є яскравим зразком жанрової моделі концерту для чвертьтонового баяна з оркестром, демонструючи як перспективність використання мікротонавої музики в баянній царині, так і сучасні форми інтерпретації неофольклорної стилістики в контексті кроскультурного діалогу Схід — Захід.

О. Стецкович

ПОЛІСТИЛИСТИКА ЯК ХАРАКТЕРНА ОСОБЛИВІСТЬ ВИКОНАВСЬКОГО СТИЛЮ СТІНГА

О. Stetskovich

POLYSTYLISTICS AS A CHARACTERISTIC FEATURE OF STING'S PERFORMING STYLE

Поняття виконавський стиль у сфері рок- і поп-музики тісно пов'язане з певним музичним напрямом, що визначає вокальну та інструментальну манеру виконавця, чільні елементи його сценічного іміджу. Для виконавського стилю Стінга чільною особливістю є принцип полістилістики. Творчість митця є рівною мірою дотичною як до рок-, так і до поп-музики. Ще в роки юності артист поставив собі за мету досягти вміння грати в будь-якому потрібному стилі. Вправляючись у співі та грі на бас-гітарі, юнак наполегливо йшов до своєї мети, оволодіваючи якомога більшим обсягом виконавських манер та інтонаційних практик. Врешті стильова палітра його музики набула широкого діапазону — від джазу, джаз-року, регі та паб-року до так званого музичного британізму, з одного боку, та повної відмови від західного мелосу, з іншого.

Полістилістичний характер мистецької діяльності Стінга щільно пов'язаний з універсалізмом його творчої особистості. Стінг у своїй творчості базується на доволі широкому, хоча й обмеженому колі стилів і напрямів сучасної йому рок- та поп-музики. Ця множина стилів є результатом осмислення музичних вражень, отриманих митцем у процесі свого художнього формування.

Полістилістика Стінга являє собою особливий мистецький підхід, сутність якого полягає в тому, що певний стиль (або їхня сукупність) не стає єдиною системною ознакою його особистісної виконавської манери. У творчій лабораторії Стінга різні музичні стилі перетворюються на своєрідні мистецькі інструменти, складові його багатшарового музичного мовлення. Пісні Стінга демонструють прийом, який можна назвати грою стилів. І якби митець обмежувався виключно перетасовуванням різних стилістичних складових без власного емоційного оцінювання ситуації, його творчість могла би бути характеризована як постмодерна. На заваді цій характеристиці стає занадто значна питома частка особистісного начала. Як це характерно для митців романтичної традиції, у творчості Стінга простежується сильний елемент авторського «Я».

Як артист Стінг передусім є співцем-виконавцем власних пісень, бардом. Прикметною ознакою образної палітри його пісень є наявність так званого ліричного героя, від імені якого ведеться оповідь або просто йде певний емоційний посыл. Комбінації різних стилістичних компонентів у його піснях використовуються продумано й свідомо з метою створити певну звукову атмосферу, викликати в слухача певні спогади та емоційні асоціації. Різноманітні стилі, використані Стінгом в одній пісні, задіюються ним у якості своєрідних музично-понятійних символів на рівні із широко застосовуваними ним вербальними метафорами.

Осягнення багатшаровості музики Стінга потребує адекватного уявлення про його музично-лексичний тезаурус, той звуковий інструментарій, яким він оперує у власних творах.

Р. Чернова

**СПЕЦИФИКА ВОКАЛЬНО-ДЖАЗОВОЇ МАНЕРИ ФРЕНКА СІНАТРИ
(НА МАТЕРІАЛІ ЙОГО ВИКОНАВСЬКОЇ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ ПІСНІ
“COME FLY WITH ME”)**

R. Chernova

**SPECIFICITY OF FRANK SINATRA'S VOCAL-JAZZ MANNER
(BASED ON THE MATERIAL OF HIS PERFORMANCE INTERPRETATION
OF THE SONG “COME FLY WITH ME”)**

Одним з найвидатніших співаків, який здійснив безпрецедентний вплив на масову музичну культуру ХХ століття, є Френк Сінатра, пісні якого увійшли до скарбниці світової джазової та популярної музики. Завдяки винятковому «оксамитовому» тембру голосу та неповторній співочій манері, Сінатрі вдавалось витончено розкрити глибинний сенс виконуваних творів та занурити слухачів у вир емоцій.

У 50-ті — 60-ті рр. ХХ ст. співацька діяльність Ф. Сінатри майже повністю присвячується одному з провідних стильових напрямів джазового мистецтва — *свінгу*. Серед найкращих творчих здобутків артиста у цьому стилі важливе місце посідає його натхненне виконання пісні “*Come Fly With Me*” («Летимо зі мною»), написаної композитором Джиммі Ван Хойзеном на слова Семмі Кана. Будучи заголовною в однойменному *свінг*-альбомі, що вийшов у 1958 р., ця композиція задає відповідний настрій для решти пісень альбому, описуючи пригоди в різних екзотичних місцях (у Бомбеї, Перу, затоці Акапулько) на початку Епохи реактивних літаків. Виконавська інтерпретація Сінатрою пісні “*Come Fly With Me*” демонструє